

AVRASYA'DA TÜRKİYE VE RUSYA

Dünya yirmi birinci yüzyıla girme aşamasına geldiğinde, soğuk savaş dönemi sona eriyor ve batı merkezli bir yeni emperyalizm olarak küreselleşme olgusu öne çıkarken, geçmişten gelen yeryüzü haritası da değişiklik gösteriyordu. İki kutuplu dünya devam ederken, Rusya çevresindeki ülkeler ile oluşturmuş olduğu ideolojik imparatorluk çerçevesinde, batı karşıtı bloğun merkezi olarak ikinci bir merkezi yapılanmayı Asya kıtasının kuzeyinde, Atlas Okyanusundan Pasifik bölgesine kadar uzanıp giden bir büyük imparatorluğun sınırları içerisinde tamamlamaya çalışıyordu. Bu aşamada Asya kıtası bölünmüş bir durumda olduğu için tek başına bir Avrasya bölgesinden söz etmek mümkün değildi. Asya kıtasında Rusya ile birlikte yer alan Çin, Hindistan ve İran gibi devletler de çok büyük alanları kapsıyorlardı. İdeolojik kutuplaşmada batı bloğuna karşı oluşan doğu bloku bir Asya yapılanması olarak devam ederken, Avrasya bölgesi de daha çok Asya kıtasının içinde kalan bir jeopolitik konuma sahipti. Soğuk savaş dönemindeki bu yapı daha sonraki aşamada Rusya merkezli Sovyetler Birliğinin dağılması üzerine, değişiklik geçiriyor ve bu aşamadan sonra Avrupa ile Asya kıtalarının birleşme bölgesi olarak Avrasya coğrafyası yeniden dünya sahnesine çıkıyordu.

Kısaca Avrupa ve Asya kavramlarının birleşik bir biçimde ifade edilmeye başlanmasıyla ortaya çıkan Avrasya bölgesi, yirmi birinci yüzyılın uluslar arası konjonktürünün ana çekişme sahası olarak öne çıkıyordu. Bu bölgenin tam ortasından geçen Demirperde ortadan kalkınca, Türkiye dünyanın ucunda ya da sınırında bir ülke değil aksine dünya ana karasını oluşturan Avrasya bölgesinin tam ortasında yer aldığı görülmüştür. Avrasya alanı iki kutup arasında oluşturulan sınırdan kurtulunca, geleceğe dönük daha özgür gelişmelerin ortaya çıktığı bir bölge olarak dünya siyasal sahnesinde her zaman için önde gelen bir yere sahip olmuştur. Haritaya bakıldığı zaman bu uzun ve geniş alanın kuzey hattında Rusya'nın, güney bölgesinde ise Türkiye ve bağlantılı Türk coğrafyasının uzanıp gittiği görülmüştür. Rusya Baltık denizi ile Pasifik okyanusu arasında yer alırken Avrasya kıtasının kuzey devleti olma şansını elde ediyordu. Türkiye Cumhuriyeti ise Kuzey Asya'dan Orta Asya'ya doğru uzanan bir çizgide tarihsel Türk mirasının temsilcisi olarak, Adriyatik denizi ile Çin seddi arasında Avrasya bölgesinin güney hattının merkezi olarak gündeme geliyordu. Avrasya kıtasındaki Rusya ve Türkiye'nin geniş alanların temsilcisi olarak öne çıkması nedeniyle bazı jeopolitik kitaplarında, hem Rusya'nın hem de Türkiye'nin şizofrenik ülkeler olarak tanımlanmaya çalışıldığı görülmüştür. Hem Asya kıtasında hem de Avrupa bölgesinde uzanıp giden geniş bölgelerin arasında Rusya ve Türkiye'nin Avrasya'nın merkez ülkeleri olarak öne çıktıkları ve bölgenin kuzey ile güney hatlarının birlikte ele alındığı bir durum değerlendirmesi yapıldığında, her iki ülkenin aynı kıtanın birbiriyle bağlantılı parçaları oldukları görülmektedir. Bu doğrultuda Rusya ve Türkiye hem Asyalı hem de Avrupalı ülkeler olarak merkezi coğrafyanın yapısını oluşturduğu için, iki ülke bu kıta da hem komşu, hem de rakip olarak yer almaktadırlar. Burada, birbirleriyle hem yarışma hem de dayanışma konumunda olabilecek iki büyük ülke arasındaki ilişkiler, tarihsel süreç içinde inişli ve çıkışlı olduğundan, kalıcı bir düzen ve buna dayalı bir istikrar ortamı bir türlü Avrasya kıtasında gerçekleşmemiş, tarih boyunca bu bölge sürekli olarak çekişme alanı konumunda kalmıştır.

Onuncu yüzyıl sonrasında orta dünya alanında devletler kurma şansını elde eden Türkler, Selçuklu, Osmanlı ve Türkiye dönemlerinde Avrasya kıtasının çeşitli bölgelerinde yayılarak geniş hegemonya alanlarında devlet kurmuşlardır. Ruslar ise beşinci yüzyılda Kiev'de bir prenslik kurmuşlar ve daha sonra da bölgedeki Türk devletlerinin dağılması ya da Türk boylarının batı ülkelerine doğru göçe yönelmesi üzerine, Rus prensliği genişleyerek Moskova merkezli bir büyük devlet yapılanmasına dönüşmüştür. Onuncu yüzyılda, Hazar devletinin dağılması üzerine Türk boyları çeşitli ülkelere göç edince Rus devletinin doğuya doğru Türk bölgelerine doğru bir genişleme süreci yaşadığı, Altın Orda İmparatorluğunun dağılması üzerine de geride kalan Türk hanlıklarının Rus emperyalizmi tarafından işgal edilmeye başlandığı ve böylece bugünkü büyük Rusya Federasyonunun bu aşamadan sonra Avrasya bölgesinin en büyük devleti konumunu kazanarak, bugünlere kadar bu yapıyı taşıdığı anlaşılmaktadır. Bölgenin güney hattındaki Türk devletleri yapılanması ise, iki büyük imparatorluğun dağılması olgusunu yaşayarak Rusların büyüme sürecine ters bir çizgide, dağılarak küçülme aşamasına doğru sürüklendiği görülmektedir. Rus devleti genişleyerek büyüdükten sonra büyüklüğünü koruyarak, Avrasya hegemonyası peşinde koşmuştur. Türkler ise iki büyük imparatorluğun yitirilmesinden sonra Avrasya'nın güney merkezinde tutunabilmek üzere, güçlü bir ulus devleti yirminci yüzyılın başlarında merkezi bölgede oluşturarak, Avrasya toprakları üzerinde Türk ulusunun var olma hakkını koruyarak sürdürmüştür. Türklerin parçalanması ve devletlerinin çökmesi sırasında Ruslar birliklerini koruyarak büyümeye devam etmişlerdir.

Avrasya coğrafyasına yayılmış olan Türk asıllı nüfus Asya'nın kuzeyinde, güneyinde, doğusunda, ortasında ve batısında dağınık bir biçimde yaşarken, Ruslar birliklerini sürdürmüşler ve Çarlık dönemindeki büyük ülkesel yapıyı, daha sonraki aşamalarda hem Sovyetler Birliği zamanında hem de Rusya Federasyonu aşamasında korumasını bilmişlerdir. Bugün yedi bağımsız Türk devleti harita üzerindeki yerini korurken, Avrupa Birliği içinde beş Türk asıllı devlet bugün yerini korumakta, Rusya Federasyonu içinde ise on Türk devletinin yer aldığı bilinmektedir. Türkler Avrasya'nın güney hattında bağımsız devletlerini korurken, Asya'nın kuzeyindeki Türkler Rusya Federasyonu çatısı altında farklı devlet yapılanmaları içinde varlıklarını sürdürmektedirler. Hıristiyan Avrupa Birliği içinde ise Finlandiya, Macaristan, Bulgaristan, Çekya ve Estonya gibi Türk asıllı toplulukların kurduğu devletler birbirinden farklı bir siyasal yapılarda yola devam etmektedirler. Ayrıca, Kıpçak Türklerinin devamı olan Polonya'nın bile Hazar uzantısı Türk boylarının oluşturduğu bir büyük devlet olduğu görülürse, bugünkü Rusya Federasyonunun, doğudan ve güneyden olduğu kadar batıdan da Türk toplulukları ve devletleri ile çevrelendiği haritanın üzerinde ortaya çıkmaktadır. Rusya Federasyonu çatısı altında yaşayan Türkler ise; Tatar, Altay, Çuvaş, Başkirt, Dağıstan, Hakas, Tuva, Yakut, Karaçay, Karakalpak cumhuriyetlerini bugünün koşullarında yönetmektedirler. Ayrıca Gökoğuz Türk devleti de Moldova Cumhuriyeti içinde varlığını sürdürmektedir. Avrasya'nın Türk asıllı toplulukları, Avrupa'dan Asya'ya kadar çeşitli devletlerin çatısı altında onların vatandaşları olarak yaşarlarken, merkezi coğrafyada Türklerin yarısı kadar bir nüfusa sahip olan Rusların, geçmişten gelen birlikteliklerini koruyarak, dünyanın en geniş topraklarına sahip olan bir büyük imparatorluk olarak, yirmi birinci yüzyılda yola devam etmesi, iki ulus ve devlet açısından doğru değerlendirilmesi gereken bir

durumdur. Rusya'nın işgal ettiği topraklar dünya kıtalarının altıda birini oluştururken, yüz elli milyonluk nüfus böylesine büyük bir ülke için yetersiz kalmaktadır. Konuya Türkiye açısından bakıldığı zaman, Türklerin nüfus alanlarının genişliği Rusya'ya karşı ciddi bir dengeleyici unsur olduğu için üç yüz milyona yaklaşan Türk nüfus Avrasya'da bir araya gelmek durumundadır.

Bin beş yüz senelik Rus devletinin sahip olduğu devlet birikiminin, hem Avrasya hegemonyası açısından hem de değişen dünya koşullarında gündeme gelen yeni durumlara uyum sağlaması açısından yeterli olduğu dile getirilmektedir. Bu çerçevede, Çarlık ve Sovyet dönemlerindeki imparatorluk coğrafyası, Rus devletince Federasyon aşamasında da sürdürülmekte ve Avrasya bölgesinin geleceğini belirleme açısından Rus devleti mutlak bir hegemonya sağlayabilmek için var gücü ile çaba göstermektedir. Bu doğrultuda Rusya'nın önde gelen jeopolitik uzmanlarından birisi Avrasya stratejisi ile ilgili olarak yazmış olduğu kitabında, Rus Avrasya'cılığının Türk ve Çin Avrasya'cılıklarına kesin olarak karşı olduğunu belirtmektedir. Ruslar Türkiye'ye karşı İran ile, Çin'e karşı da Japonya ile yakınlık kurarak, Rusya, İran ve Japonya hattında geliştirilecek bir Avrasyacılığı, Çin ve Türk Avrasya'cılıklarına karşı geliştirme çabası içinde olmuşlardır. Rus nüfusunun on misli fazlasına sahip olan Çin'in vatandaşı olan halk kitlelerinin doğu Asya bölgelerinde Rusya'nın doğu bölgelerindeki sınırları geçerek Rus devletinin doğu topraklarında yaşayabilmenin arayışı içine girdikleri dikkate alınır, çok daha az nüfusa sahip olan diğer bir doğu ülkesi olan Japonya ile Rusya Çin'in Avrasya bölgelerini işgale kalkışmasına karşı işbirliği yapmaktan yana oldukları açıkça görülmektedir. Rusya sınırları içinde yer alan on Türk devletinin oluşturduğu nüfus çoğunluğu ve bu nedenle gündeme gelen Türklerin toplumsal ağırlığının önünü kesebilmek için de, Türkiye'ye karşı İran ile yakın işbirliği ve dostluk paktları oluşturma çabalarının öne geçtiği zamanla anlaşılmaktadır. Rusya hem geniş sınırlarını elinde tutabilmek hem de bu geniş coğrafyada var olan devletlerin kopmasını önlemek üzere, güçlü merkez politikasını Moskova'da yürütmektedir. Ayrıca, Putin'in getirdiği yeni idari reform ile de, Rus devleti bütün ülkeyi istikrarlı bir biçimde yönetebilmek üzere Moskova'ya bağlı konumda yedi yeni Moskova benzeri yönetim merkezleri kurmuştur.

Büyük bir çöküş sonrasında ideolojik imparatorluğunu elinden kaçıran Rusya hızlı bir toparlanma sonrasında, elinden kaybettiği ülkeleri gene kendi kontrolü altında tutabilmek üzere Bağımsız Devletler Topluluğunu kurmuş ve tasfiye edilen Varşova paktının yerine Kollektif Güvenlik Örgütünü kurarak, Avrasya bölgesinde Nato'nun yayılma girişimlerini önlemeye çaba göstermiştir. Ayrıca Hazar denizi etrafında öne çıkan petrol ve doğal gaz kaynakları yüzünden bölge devletlerinin birbirleriyle savaflara sürüklenmemesi için Hazar Kardeşliği adı altında bir bölgesel dayanışma örgütünü de, gene Putin öncülüğündeki bugünkü Rusya yönetimi oluşturmuştur. Rusya böylece her iki paktın yardımı ile ideolojik imparatorluk dönemi sonrasında, yakın çevre adı altında geliştirdiği yeni bir siyasal etkinlik oluşturma stratejisini Avrasya bölgesinde yaygınlaştırmaya çaba göstermiştir. Eski Sovyetler Birliği gibi bir büyük konfederasyon oluşturamayan Rusya'nın geçmişten gelen emperyalist yapısını devam ettirmek üzere, gene Avrasya ülkeleri üzerinde baskı kurmaya ve yeni bölgesel ittifaklar üzerinden gene eskisi gibi Avrasya'nın tek hegemon gücü olmaya öncelik verdiği, yaşanan olaylar

sonucunda belirginlik kazanmıştır. Orta Asya ülkelerinin Türk kökenli olması, Rusya Federasyonu içinde yer alan bazı Kuzey Asya devletlerinin de Türk topluluğunun birer parçası olması nedenleriyle, Türkiye için çok geniş bir hegemonya hinterlandını gündeme getirmektedir. Rusya Türk asıllı devletleri kendi baskısı ve çatısı altında kontrol etmeye öncelik verirken, benzeri bir hakkı Avrasya'da 17 Türk asıllı devletin olmasına rağmen Türkiye Cumhuriyeti'ne vermemek üzere direnmektedir. Rusya Federasyonu 25 devletin bir araya getirilmesi ile kurulabiliyorsa, güney ve kuzey Avrasya hatlarında var olan 17 Türk asıllı devlet de bir araya getirilerek bir büyük Türk Federasyonu kurulabilmelidir. Rusya'nın kendisi için kullanmış olduğu hegemonya stratejisini uygulamak ve Türk asıllı devletleri bir araya getirmek, uluslararası hukuka göre Türkiye'nin de hakkıdır. Böylesine bir oluşumun Rusya Federasyonunu bozması gibi bir durum, dağınık Türklerin meselesi değil, Türk toplulukları üzerinde emperyal baskı kurmaya çalışan Rusların sorunudur.

Türkiye ile birlikte Rusya'nın da Avrasya kıtasındaki yeri belirlenirken, yeni dönemin jeopolitik gelişmelerinin dikkatle izlenmesi ve bu gibi gelişmelerin Avrasya ülkelerine nasıl yansıdığı ya da ne gibi etkiler yarattığı ele alınmalıdır. Üç kıtanın tam ortasında yer alan Avrasya bölgesinin geleceği yeni dünya düzeninin belirlenmesi açısından yararlı olacaktır. Haritaya bakıldığı zaman Avrupa'nın ortasından başlayarak Asya'nın ortalarına kadar genişleyen Avrasya coğrafyasında çeşitli devletler yer almaktadırlar. Orta ve küçük boydaki bu devletler eski imparatorlukların eyaletleri olarak tarih sahnesine çıkmışlar ve yirminci yüzyılda da ulus devlet niteliği kazanarak yollarına devam etmişlerdir. Balkanlar, Orta Doğu, Orta Asya, Kafkaslar ve Hazar çevresinde yer alan devletlerin geleceği bugünün koşullarında belirsiz kalmıştır. Böylesine bir belirsizliğin ortaya çıkmasında, Osmanlı İmparatorluğu ile Sovyetler Birliği gibi büyük siyasal yapıların çöküşü ile birlikte meydana gelen otorite boşluğu alanlarında, geleceğe dönük yeni yapılanmaların zorlanması emperyal güçler tarafından her dönemde gündeme getirilerek Avrasya bölgesi sıcak çatışmaların adresi olarak öne çıkarılmıştır. Avrasya alanında küçük ve orta boy devletler zaman içerisinde yerlerini alırken, bu geniş alanı çevreleyen büyük devletler de kendilerinin merkezinde yer aldığı kendi Avrasya planlarının gerçekleşmesi için çaba göstermişlerdir.

Avrasya bölgesi esas alındığında, bu alanda etkin olmak isteyen İngiltere, Almanya, Rusya ve Fransa gibi eski emperyal devletlerin kendi hegemonya düzenlerini oluşturmak üzere devreye girdikleri görülmektedir. Birinci ve İkinci dünya savaşları süreçlerinde bu eski emperyal devletler kendi planlarının gerçekleştiricisi olmak üzere aktif olmuşlar ama zaman içerisinde istedikleri yapılanmaları gerçekleştirememişlerdir. Amerika Birleşik Devletleri ve onun yavrusu olan İsrail'in kurulmasından sonra, bu iki devlette Avrasya bölgesinde etkili olabilmenin yollarını arayarak, bölge ülkeleri üzerinde her zaman için baskı kurma yoluna gitmişlerdir. Küreselleşme döneminde öne geçen büyük devletler olarak Çin ve Hindistan'ında devreye girmesiyle Avrasya hegemonyası peşinde koşan emperyal devletlerin sayısı artmıştır. Türkiye gibi bir Avrasya ülkesi olan İran devletinin sahip olduğu Şii yapılanması üzerinden bölgedeki bu mezhebin tabanını oluşturan halk topluluklarını kendi egemenliği altına almak istemesi de yeni bir tür emperyalizm olarak devreye girmiştir. Bu doğrultuda emperyalist devlet sayısı artarken, eski emperyal güçler de Avrasya üzerinde etkin olabilmenin yollarını aramayı sürdürmüşlerdir. Rusya hem eski

hem de yeni bir emperyal güç olarak Avrasya'nın patronu olmayı her zaman için gerçekleştirebilmenin arayışı içinde olmuştur. Bir bölge ülkesi olmasına rağmen, diğer bölge dışı emperyal devletlere benzer bir doğrultuda Avrasya hegemonyası kurmaya yönelmesi, her zaman için Rusya ile bölge devletleri arasında çeşitli sorunların ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Avrasya kıtasının kuzey gücü olan Rusya her zaman için güneydeki sıcak denizlere inerek kendi önderliğinde bir Avrasya yapılanmasının oluşturulmasını dış politikasının ana maddesi haline getirerek hareket etmiştir. Bunu gören batılı emperyalist güçler de Rusya'yı Avrasya'nın kuzey bölgesine hapsederek sıcak denizlere inmesini önlemeye çalışmışlardır. İngiltere ve Fransa gibi Avrupalı emperyalistler Rusya'nın dünyaya açılmasını önlemeye çalışırken, Rus Çarlığı ile Osmanlı imparatorluğunun üç yüz yıl boyunca birbirleriyle savaştırılmasının organizasyonunu başarılı bir biçimde gerçekleştirerek, hem her iki büyük devletin Avrupa'ya girmesini önlemişler hem de sürekli savaştırılan Avrasya kıtasının iki büyük imparatorluğunun birinci dünya savaşı sürecinde yıkılmasını sağlamışlardır. Bugün ise Amerika'nın ön planda olduğu dönemde, ABD tek başına hegemonyasını bölgede yürütemeyince Rusya ile paslaşma yoluna giderek, bir Avrasya emperyalisti olarak Rusya'nın Akdeniz kıyısındaki Suriye ve Kıbrıs gibi ülkelere girerek yeni tür bir denge arayışını İsrail'e karşı gerçekleştirmeye çalışmıştır. İşte bu yeni durum Rusya'nın kuzeyden güneye inmesini sağlamıştır.

Bugünkü Türkiye Cumhuriyeti yirminci yüzyılın başlarında, Sovyetler Birliğinin önünün kesilmesi için bir tampon devlet modelinde tarih sahnesine çıkmıştır. Rus Çarlığının yıkılmasını sağlayan Rus-Japon savaşını hem organize eden hem de izleyen ABD, Japonya'yı arkadan destekleyince Rus Çarlığı yıkılmış ve böylece Birinci Dünya Savaşına giden yolda Rusya bir emperyalist devlet olmaktan çıkartılmıştır. Bu aşamadan sonra, Rusya'da Sosyalist devrim Amerikan sermayesi tarafından hem finanse edilerek Kızıl Ordu kurulmuş, Kızıl Ordu oluşturulduktan sonra da Sovyet gücü bütün Avrasya kıtasında egemen kılınarak eski Rus emperyalizminin yerini almıştır. İngiltere'nin batıdan uzak tuttuğu Rusya'ya Amerika'nın el atması, Çarlık rejiminin yıkılmasıyla başlamış ve bugüne kadar sürmüştür. ABD, Birinci Dünya savaşı sonrasında yeryüzünün yeni jandarması olarak dünyaya açılırken iki kutuplu yapılanmadan yararlanmışır. İkinci dünya savaşı sonrasında ortaya atılan Mac Chartizm akımı aracılığı ile bütün dünyaya komünizm korkusu Sovyetler Birliği aracılığı ile yayılmış ve böylece ABD; İngiltere ve Fransa gibi eski emperyal devletlerin sömürgesi ya da kolonisi olan birçok devleti Birleşmiş Milletler aracılığı ile bağımsız yaparak, bu ülkeleri Avrupalı emperyalistlerin elinden almıştır. Sovyet devrimi ile Rusya'yı karşı kutup yapan ABD böylece Avrupa kıtasının dünyanın üzerindeki hegemonyasına son vermiştir. Bu aşamada sosyalist dünyanın merkezi konumuna gelen Rusya kendiliğinden Avrasya bölgesinin tek egemen gücü konumuna gelmiştir. Komünistleşen Rusya'nın dünyaya yaydığı korku ABD'nin işini kolaylaştırmış, Rusya faktörünü bir öcü gibi kullanan ABD Rusya ile paslaşarak, dünya kıtalarını Avrupalı emperyalistlerin elinden almıştır. Birinci Dünya Savaşına resmen girmeyen ABD görünüşte İngiltere'yi destekler görünmüş ama savaş yıllarında Bolşevikler ile işbirliği yaparak, sosyalist görünümlü Yahudilerin Rusya'yı ele geçirmesine yardımcı olmuştur.

İngilizler dünyaya egemen olurken Rusya'yı Avrasya'nın kuzeyine hapsedmişler, Avrupa'ya girmelerini önlemek üzere de Rus-Osmanlı savaşlarının baş kıskırtıcısı olmuşlardır. İngilizlerin Rusya'yı dünyadan uzak tutma politikası soğuk savaş dönemine kadar devam etmiştir. Sosyalist devrim ile başlayan yeni dönemde ABD Rusya'nın karşı kutup olarak Avrasya kıtasını ele geçirmesine yardım etmiş ama Rusya'nın önünü kesmek üzere de, İngiltere ile birlikte Atlantik güçleri olarak Türkiye'yi de bir tampon devlet olarak dünyanın merkezi bölgesinde kabul etmişlerdir. Sosyalist bir devletin Avrasya'ya ele geçirmesi ve İslam dünyasının tam ortasında Türkiye gibi laik bir devletin kurulması da Atlantik güçlerinin Siyonizm ile ittifak etmelerine yararmış, Avrasya bölgesinde önce Sovyetler Birliği ve daha sonra da Türkiye Cumhuriyetinin kurulmasından sonra da, bir Yahudi devleti olarak İsrail iki bin yıl sonra üçüncü kez dünyanın tam ortasında kutsal topraklar olarak ilan edilen Filistin bölgesinde yeniden kurulmuştur. Rus Çarlığı ile beraber Müslüman Osmanlı imparatorluğunun yıkılması da İslam dünyasının tam göbeğinde bir Yahudi devletinin kurulmasına giden yolun açılmasında önemli katkılar sağlamıştır. Böyle bir devletin kurulmasına Türkiye Cumhuriyetinin kurucu önderi karşı çıkarken, ikinci dünya savaşı sürecinde bu engel bertaraf edilerek, Siyonizmin merkezi olacak devlet kurulmuş ve Osmanlı imparatorluğundan arta kalan eski bir Müslüman ülke olarak, Türkiye bu devleti ilk tanıyan ülke olmuştur. Sovyetler Birliğinin kontrolü altına girmiş olan bütün Avrasya ülkeleri de bir dinsizlik düzeni olan sosyalist rejimlerin çizmesi altında din kavgasından uzak tutuldukları için, İslam dünyasının tam ortasında bir Yahudi devletinin kurulmasına karşı ciddi bir karşı koyma olmamıştır. Ne var ki, İsrail'in kurulması ile gündeme gelen yeni dönemde Araplar sonradan uyanınca, Arap-İsrail savaşları yarım yüzyılı aşkın bir süre devam etmiş ve daha sonraki aşamada da Siyonist rejimin terör planları doğrultusunda bölge devletlerinin parçalanmasına giden yol açılmaya çalışılmış ama hem Hıristiyan batı devletleri hem de Müslüman Avrasya devletlerinin bu duruma karşı çıkmasıyla birlikte, bütün dünya kıyamet senaryolarına doğru yönlendirilmiştir.

Bugünkü gelinen aşamada Avrasya'nın emperyal gücü olarak Rusya sıcak denizlere inmiştir. Amerika Birleşik Devletleri kendi içinde büyük bir güç olan Siyonist lobileri önleyemediği için, eskiden olduğu gibi Rusya'yı yardıma çağırmış ve ABD desteği ile Rusya Suriye'ye girerek, Hıristiyanlığın kutsal topraklarının yer aldığı bu ülkede Türkiye ve İran ile beraber bölgesel barışı sağlayabilmenin arayışı içinde olmuştur. Siyonizmin İngiltere'yi de etkileyerek farklı bir çizgiye çekmesi üzerine Amerikan devleti bu kez Almanya ile de yakınlaşarak, bu batı devletinin Türkiye üzerinden bölgede etkin olmasına çaba göstermiştir. İsrail öncülüğünde Siyonistlerin bütün dünya ülkelerinde yepyeni bir emperyal hegemonya düzenine yönelmeleri üzerine, Amerikan devleti geçmişten gelen üstün konumunu korumaya öncelik vermiş ve bu doğrultuda Rusya ile işbirliğini geliştirirken, eski ortağı olan İngiltere'den uzaklaşarak Almanya ile yeni Siyonist plana Avrasya bölgesinde karşı çıkmaya çaba göstermiştir. Rusya Suriye üzerinden bölge barışını sağlamaya çalışırken, Almanya'da Türkiye üzerinden Avrasya barışının gerçekleştirilmesi üzerine devreye girmiştir. ABD, soğuk savaş yıllarında olduğu gibi hem Avrupa'nın eski emperyalistlerine hem de geleceğin patronu olmaya soyunan Siyonist İsrail'e karşı, Rusya ile paslaşmaya öncelik vermiş ve bu yüzden Amerika'da ciddi bir karışıklık başlamıştır. Siyonizmin adayı olan bayan aday her türlü medya desteğine rağmen ABD seçimlerini kazanamayınca, bu kez Amerikan devletini ayakta tutmaya

çalışan Pentagon'un adayı olarak bir kavgacı işadami başkanlığa getirilmiştir. ABD seçimlerini kaybeden Siyonist lobi bu sefer de seçimlere Rusya'nın karıştığını ve dışarıdan bir Rus müdahalesi olduğu için yeni adayın başkanlığa getirildiğini ileri sürmüş ve bunun üzerine açılan soruşturmalar gelişmeleri daha da tırmandırmış ve ABD dünyayı yönetmeye çalışırken, kendi içinde büyük bir siyasal çatışma ve kaos ortamına sürüklenmiştir.

Amerikan devleti kendini kurtarmaya çalışırken, Siyonist lobiler ile çatışmak zorunda kalmış ama tam bu sırada, İngiltere hem Avrupa Birliğinden ayrılarak hem de İsrail yönlendirmesi altındaki ABD'den uzaklaşarak, geçmişte kendisinin kurmuş olduğu dünya düzenini korumak üzere yola çıkmıştır. Yeryüzünde İngiliz hegemonyasından Amerikan hegemonyasına doğru bir geçiş sağlanırken bu dönüşümü Sovyetler Birliği'ni kuran Siyonist lobiler gerçekleştirmiştir. Şimdi aynı lobiler üçüncü dünya savaşı sürecinde, dünya hegemonyasının ABD'nin elinden alınarak Büyük İsrail Devletine verilmesi için çalışmaktadırlar. Küçük nüfuslu devleti ile büyük bir ordu kuramayan Siyonist devlet terör örgütleri üzerinden savaşı tırmandırarak sonuç almaya çalışmış ama İngiliz ve Amerikan devletlerinin karşı koymasına üzerine bu planı eskiden olduğu gibi batı desteği ile uygulama alanına koyamamıştır. Birinci dünya savaşı sonrasında İngiltere'nin pabucu dama atılarak Birleşmiş Milletler üzerinden sömürge imparatorluğunu kontrol altına alarak, ABD üzerinden Siyonizmin etkili bir biçimde hegemonyası kurulmaya çalışılmıştır. Dünya hegemonyası İngiltere'nin elinden alınarak ABD'ye verilmiş, şimdide ABD'den alınarak dünyanın ortasında kurulacak Büyük İsrail'e verilmek istenmektedir. Amerikan devleti bu durumu gördüğü için kendisini, Rus Çarlığı ile Osmanlı İmparatorluğunda olduğu gibi içeriden bir çöküşe yönlendirecek böylesine bir plana karşı çıkararak, var gücü ile ayakta kalmaya ve üstünlüğünü korumaya yönelmiştir. ABD derin devletini temsil eden Amerikan genelkurmayı olarak Pentagon, Siyonizme karşı Almanya ve Rusya ile paslaşmaya başlamıştır. ABD seçimlerinde Rusya bu yüzden bugünkü seçilmiş başkanı, Siyonizmin bayan adayına karşı desteklemiştir. Alman asıllı bir aileden gelen yeni başkan Almanya ile de paslaşınca, kendisine karşı çıkan İngiltere ve İsrail'e karşı, Avrasya bölgesinde eski Amerikan düşmanı olan Rusya ve Almanya paslaşması ile bölge barışını koruyarak muhtemel bir kıyamet senaryosunu önlemeye çaba göstermektedir. İşte uluslararası alanda ortaya çıkan bu yeni konjonktürde, Rusya'nın ABD'nin yeni partneri olarak sıcak deniz kıyılarına girdiği anlaşılmaktadır.

Temelinde Hıristiyan-Yahudi kavgasının bulunduğu bir siyasal senaryo yüzünden, Amerikan devleti kendisi gibi bir Hıristiyan devlet olarak Rusya'yı kendisine yeni ortak olarak seçerken, bölgedeki eski Nato üyesi olarak müttefiki Türkiye'yi karşısına almaktan çekinmemektedir. ABD kendisini çok uğraştıran İsrail'in Türkiye'deki büyük gücünü bildiği için bu mücadelede Almanya'yı yanına almaya çalışmaktadır. Avrasya'nın dev ülkesi olarak Rusya ABD'nin desteği ile güney Avrasya'ya indiği zaman merkezi coğrafyada daha da etkinlik kazandığından, normal koşullarda Türkiye ve Türk dünyası yakınlaşması doğrultusunda gelişmekte olan doğal Avrasyalaşma sürecinin önü kesilmektedir. Türkiye'nin daha etkin bir biçimde yer alacağı normal Avrasyalaşma süreci, Bakü ve Kafkaslar üzerinden Orta Asya ve Ön Asya yakınlaşmasına yol açması gerekirken, ABD'nin Türkiye'deki elçisinin Afganistan'a gönderilmesiyle Orta Doğu savaşının Orta

Asya'ya doğru taşınacağı gibi bir yeni olumsuz durum öne çıkmaktadır. Avrasya'nın bir bölgesinde başlamış olan sıcak çatışmaların diğer bölgelere de taşınmak istenmesi, kıyamet senaryolarının ön aşaması olarak Çin'i arkadan çevirecek bir Orta Asya savaşını öne çıkarmaktadır, çünkü ABD için en büyük tehdit Pasifik Okyanusu üzerinden Çin kaynaklı olarak gelebilecektir. Nitekim bu doğrultuda hem güney Çin denizindeki adalar üzerinden çekişmeler tırmandırılmakta, hem de Çin destekli bir çılgın adam olarak Kuzey Kore liderinin üçüncü dünya savaşını hızlandıracak roket ve füze denemeleri birbiri ardı sıra Japonya gibi bölge ülkelerinin üzerine atılmaktadır. Bu durum Avrasya kıtası üzerinden bütün Asya ülkelerini bir büyük savaşa sürükleyecekmiş gibi görünmektedir.

Dünya ana karasının tam ortasında yer alan Avrasya bölgesine yönelik hegemonya saldırı ve çatışmalarının bütün dünyayı istenmeyen bir büyük savaşa sürüklemesine yol açacak sıcak çatışmaların önlenmesi doğrultusunda, emperyalist Rusya'nın, ABD desteği ile öne geçtiği bir emperyal plan değil ama bölgedeki üç yüz milyona yaklaşan Türk asıllı toplulukların önderi konumundaki Türkiye'nin merkezinde yer aldığı bir dayanışma planına gereksinme bulunmaktadır. Terörü bütünüyle bölgeden silip atacak, her türlü savaş ihtimali taşıyan sıcak çatışmalara son verecek bir yeni Avrasya süreci, tıpkı Avrupa Birliği gibi bölgesel bir dayanışma ittifakı yaratacak ve bunun üzerinden bir bölgesel güvenlik örgütlenmesini öne çıkararak, müstakbel bir Avrasya Birliğinin önünü açacak girişimlere acilen gerek vardır. Rusya'nın dışında bölgenin iki büyük ülkesi olarak Türkiye ve İran yakınlaşması ile başlatılacak yeni barış sürecinde, Türkiye, İran, Irak, Suriye, Azerbaycan ve Gürcistan'ın katılacağı bir Merkezi Devletler Birliği oluşumu, gelecekte Avrasya Birliği'ne giden yolu açacaktır. Azerbaycan'ın başkenti olan Bakü aynı zamanda Türkiye ile İran arasında bir köprü konumuna sahiptir. Yirminci yüzyılın başlarında olduğu gibi toplanacak ikinci Bakü Kurultayı, Avrasya'nın geleceği için aynı zamanda bir barış kurultayı olacaktır. Avrasya'nın altı ülkesinin bir araya gelmesiyle oluşturulacak Avrupa Birliği benzeri Merkezi Devletler Birliği, gelecekteki Avrasya Birliğinin ilk aşaması olarak toplanacak Bakü kurultayı sonrasında kurulmalıdır. Nato'nun yetersiz kaldığı bölge barışının oluşturulmasında bölgesel güvenlik örgütü olarak yeni bir CENTO, bölge devletlerinin ordularının içinden seçilecek birlikler aracılığı ile kurulursa, o zaman emperyalizm ve Siyonizm ikilisinin Avrasya'da her türlü dünya savaşı çıkartma senaryolarının önüne geçilebilir. Avrasya'nın geleceğinde eskisi gibi giderek emperyalistleşen bir Rusya değil ama bölge ülkelerinin içinde yaşayan milyonlarca Türk asıllı toplulukları temsil eden bir Türkiye Cumhuriyetine önemli derecede öncülük görevleri düşmektedir. ABD kendini kurtarıırken, İngiltere kurmuş olduğu düzene sahip çıkarken, İsrail bütün dünyaya egemen olabilmek için her türlü terör ve savaş senaryosunu devreye sokarken, Türkiye bütün bu gelişmelerin tam ortasında kurucu önderin mirası olarak İran ile ortaklık ve Rusya ile de dostluk politikalarına öncelikle devam etmek zorundadır.